

2. kapitola

O TOM, AKO HEIDI PO PRVÝ RAZ UVIDELA STARÉHO OTCA

„Kedy už tam budeme?“ vypytovala sa Heidi a poslušne cupitala za tetou.

„Keď pôjdeš tak, ako treba, o hodinku tam môžeme byť,“ odvrkla Deta.

„Ale ja by som si už chcela sadnúť.“

„Behať po kopcoch za kozami, to si vedela, ani sedieť si nepotrebovala, tak si teraz nestažuj. A svižne! Do západu slnka nech sme hore.“

Vyšplhali sa na malú náhornú plošinu a konečne sa pred nimi ukázala chalupa starého otca. Stála prilepená vysoko na skale ako nejaké orlie hniezdo. Neďaleko nej sa vypínali tri vysoké jedle s rozložitými vetvami a inak boli všade navôkol len

samé sivé kamene. Úplná samota. Široko-daleko žiadny iný dom, ba ani nijaká koliba.

Pred chalupou, na strane obrátenej do údolia, stála drevená lavica a na nej sedel starý muž. Fajčil fajku.

Heidi spomalila, pozrela sa na tetu. „To je on? Môj starý otec?“

Deta prikývla. „Tak bež,“ vyzvala ju.

Dievčinka sa s roztvoreným náručím rozbehla k neznámemu mužovi. „Ahoj, starý ocko! Ja som Heidi!“

Starec sa na ňu prísne zadíval. Zostal nehybne sedieť, ani fajku si nevybral z úst. „Čo to má byť?“ riekol na pol úst.

Heidi zostala v rozpakoch stáť, skúmavo si ho obzerala a potom natiahla ruku na zvitanie. Ten podivný starý muž s dlhými fúzami a s huňatým sivým obočím sa jej zdal zaujímavý.

„Dobrý deň, strýčko,“ pozdravila ho Deta. „Priviedla som vám Tobiasovu dcéru. Nepredpokladám, že ju poznávate, naposledy ste ju videli ako ročné bábätko. Na pohrebe jej mamy.“

„Prečo si ju sem dovedla?“ spýtal sa starec neprívetivo.

Deta prešla rovno k veci: „Zostane tu s vami. Ja som už pre ňu spravila, čo som mohla. Teraz je rad na vás.“

„Zbláznila si sa? Čo tu s ňou budem robiť?!“ rozkričal sa starec.

„Veď vy si nejako poradíte. Ja som si tiež musela poradiť. A nikto sa ma nepýtal, či sa mi to hodí, alebo nie. Zbohom!“

Deta zhodila z chrbta batoh, položila ho Heidi k nohám, otočila sa na päte a trielila preč, ani sa nerozlúčila.

Starcov hlas zaburácal údolím: „Stoj! Povedal som, že tu to dievča nechcem!“

„Robte, ako viete!“ skríkla Deta cez plece, rozbehla sa doľu kopcom a zastala až v dedine. Lahko na srdci jej však nebolo.

Starec hľadel do zeme, vyfukoval z fajky veľké obláčiky dymu a mlčal ako zarezaný. Heidi chvíľu bezradne postávala, no potom začala skúmať okolie svojho nového domova. Podišla ku koziemu chlieviku, ktorý priliehal k bočnej strane chalupy, ale zistila, že je prázdny. Zašla za dom, na chvíľku zastala a načúvala šumeniu vetra, ktorý hvízdal vo vetvách starých jedlí. Keď sa vrátila, našla starého otca, ako sedí pred chalupou stále rovnako, ako keby sa po celý ten čas ani nepohol.

„Starý ocko, chcela by som sa pozrieť do chalupy,“ poprosila.

„No tak poď, keď už si tu. Čo mám s tebou robiť?“ Starec sa zodvihol z lavice a zaviedol dievčatko dovnútra.

Vošli do izby. Bola to jediná obytná miestnosť v celom domčeku, no bola dosť veľká. Uprostred stál stôl s jednou stoličkou, v rohu posteľ a naproti nej pec, nad ktorou visel veľký hrniec. Pri stene bola skriňa a v nej šaty, košele, ponožky a vreckovky starého otca, ale aj taniere, hrnčeky a poháre, dokonca i peceň chleba, kus údeného mäsa a bochník syra. A to bolo všetko. Viac toho starý Alp nemal.